

Farní listy č.30/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

23.července – 16.neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 3,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

„Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Jen těžko si můžeme představit lepší slovo na neděli a na neděli o prázdninách uprostřed dovolené tím spíše. Všechno, dokonce i počasí, nahrává tomu, abychom se vzdálili od všedních povinností a alespoň trochu si odpočali. I když ne všichni a ne vždy si to můžeme dopřát.

Slovo dnešního evangelia bych tedy chtěl spojit se slovem, které zaznělo při páteční bohoslužbě. Ježíš se svými učedníky se v sobotu procházel poli a oni trhali klasy. Podle farizeů tím porušili sobotní odpočinek a zasloužili si jejich kritiku. Ježíš se nejen

zastává svých učedníků, ale prohlašuje přitom, že „Syn člověka je pánem nad sobotou“. Ježíš je pánem nad sobotou. Pán je ten, komu se slouží. Tedy sobota u židů a pro křesťany neděle je den zasvěcený Pánu, je to den Pánu podřízený, den, kdy Bohu patří ústřední místo.

Neděle je víc než jen den pracovního klidu. Dovolím si říct, že neděle je víc než určený pro účast na eucharistii. Je to den, jehož Pánem je Ježíš. Den, kdy slavíme jeho vítězství nad smrtí, a tím i tajemství našeho znovuzrození.

Ale možná bychom mohli i jinak parafrázovat slova evangelia a říci, že Ježíš je Pánem nad pátečním půstem. I tento den, s použitím jiných prostředků, je přece zasvěcený Pánu. Pátek není jen dnem zdrženlivosti od masa (někdy se chováme, jakoby ten den maso bylo jakýsi nečistý pokrm), ale dnem solidarity s trpícím Ukřižovaným. Dnem, kdy nám zdrženlivost a sebezapření slouží jako prostředky k projevení vděčnosti za dar vykopení.

Ježíš je Pánem nad každým dnem a každou chvílí. Jemu patří čas a věčnost. Jemu patří každá chvíle. Proto nám sv. Pavel může doporučit: všechno, co děláte, dělejte k slávě našeho Pána. Všechno: když se modlíte, pracujete a odpočíváte. Kdy jíte a spíte – chvalte Pána. Pátek není pro půst a neděle není pro mší svatou, ale všechno je proto, abychom přijali Krista jako našeho Pána.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 16. neděle v mezidobí

1. ČTENÍ - Jer 23,1-6

„Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu“ – praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: „Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků“ – praví Hospodin. „Já sám shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí“ – praví Hospodin. „Hle, blíží se dni“ – praví Hospodin – „kdy vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: ‚Hospodin je naše spravedlnost‘.“

ŽALM 23 - Odpověď: Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, – dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, – vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, – občerstvuje mou duši. Vede mě po správných cestách – pro svoje jméno. – I kdybych šel temnotou rokle, – nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. – Tvůj kyj a tvá hůl, – ty jsou má útěcha. Prostíráš pro mě stůl – před zraky mých nepřátel, – hlavu mi mažeš olejem, – má číše přetéká.

Štěstí a přízeň mě provázejí – po všechny dny mého života, – přebývat smím v Hospodinově domě – na dlouhé, předlouhé časy.

2. ČTENÍ - Ef 2,13-18

(Bratři a sestry!) Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části (židy i pohany) spojil v jedno a zboutil přehradu, která je dělila – když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která ležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

EVANGELIUM - Mk 6,30-34

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst.

Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi. Když (Ježíš) vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

Vzpomínka na Josefa Pachla

Chystal jsem se, že 11. července půjdu blahopřát k 80. narozeninám svému příteli p. Josefu Pacalovi, a zatím dva dny před tím jsem se dozvěděl, že 8. července 2006 odešel na věčnost.

Pan Josef PACHL byl dlouholetým kostelníkem domažlického arciděkanského kostela, a to od 10. března 1957 do 30. dubna 1969, tedy plných dvanáct roků. Tuto službu vykonával velmi dobře v období tuhého ateistického boje komunistů proti církvi, a to v době, kdy někteří kněží, kteří v domažlické farnosti působili, nebyli v oblibě u svých věřících. Duchovními správci byli P. František Kocian, P. Stefan Pataki SJ a naposledy P. František Pospíchal. Pan Pachel po odchodu ze služby kostelníka odešel do jiného zaměstnání a poté nastoupil p. Karel Hoser. Bylo to velmi nesnadné období pro vykonávání funkce kostelníka, ale vše dobře zvládal a byl oblíben zdejšími věřícími. Před tím, než p. Pachel nastoupil, byl pět měsíců zastupujícím kostelníkem p. Karel Hoser, poté, co můj strýc Karel Hana v září 1956 opustil toto místo z vážných zdravotních důvodů. Je jisté ještě dnes mnoho věřících, kteří si p. Pachla pamatují jako kostelníka, a proto na něj v modlitbách budou vzpomínat. Sám jsem ho nemohl doprovodit na jeho poslední cestě, neboť v ten den jsem byl na vyšetření v nemocnici, ale přeji mu lehké odpočinutí.

Otomar Hana

Bůh v mém životě

Protože jsem četla v Katolickém týdeníku výzvu, aby čtenáři napsali příběh, který se jich samotných týkal, odvažuji se i já přispět na toto téma svou příhodou, která se v mé rodině udála.

Před třiceti pěti léty jsme si s mužem koupili starší rodinný domek. Je to v okresním městě na Chodsku. Vedle je menší vesnice, kde žila manželova sestra se svojí rodinou. Ta nám tento domek doporučila a tak jsme od úmyslu vystavět si nový dům upustili a nastěhovali se sem do tohoto kraje. Bylo to blíž k našim příbuzným a známým. Bydleli jsme dřív v Hrádku u Rokycan jen v bytě. Domek potřeboval velkou opravu, ale manžel byl šikovný a pracovitý a toho se nebál. Měli jsme sedmiletého syna, ale já jsem byla v té době už nemocná s ledvinou. Lékaři mi doporučovali ji operaci odstranit. Měla jsem z toho strach, ale nebylo by bývalo asi jiné řešení.

Náhoda však obrátila však jinak. V té době přišli k mé švagrové do její vesnice její známí a ptali se po nějakých starožitnostech. Ta je sem přivedla a ukázala jim prostory půdy. Oni si vybrali hodně věci a mezi nimi byla i sv. Rodina. Bylo to malé sousoší. Shodou okolností se právě toto sousoší nevešlo už k ostatním věcem, takže zbylo mé švagrové. Té se ale pak v noci zdál zvláštní sen. Já jsem už v té době byla v nemocnici. Ve snu se jednalo o mne a o moji operaci. Jestli sousoší zůstane tam, kde bylo, tedy na naší půdě, nebudu muset být operována. Švagrová šla hned ráno sem, sv. Rodinu dala na místo a já jsem byla ušetřena od operace. O snu jsem se dozvěděla až po mém návratu z nemocnice.

Věřím, že mi pomohl Pán Bůh. Dožila jsem se v těchto dnech 68 let a děkuji Bohu a Panně Marii za velkou pomoc v mém životě

Čtenářka z Chodska

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (20)

b) Lásku – *Caritas* - bude vždycky potřebovat i ta nejspravedlivější společnost. Neexistuje žádné spravedlivé státní uspořádání, jež by učinilo zbytečným službu lásky. Kdo chce odstranit lásku, je ochoten odstranit člověka jako člověka. Vždycky bude utrpení, které bude potřebovat útěchu a pomoc. Vždycky bude osamocení. Vždycky budou situace hmotné nouze, v nichž bude zapotřebí pomoci ve smyslu žité lásky k bližnímu. Stát, který se o všechno stará a všechno bere na sebe, se nakonec stane byrokratickou instancí, která nemůže dát, co trpící člověk – každý člověk - potřebuje: láskyplnou osobní oddanost. Nepotřebujeme stát, který všechno řídí a ovládá, nýbrž stát, který podle zásady subsidiarity velkodušně uznává a podporuje iniciativy, které povstávají z různých společenských sil a spojují spontánnost s blízkostí člověku, jež potřebuje pomoc. Církev je jednou z těchto živých sil: v ní žije dynamika lásky, kterou podnítl Kristův Duch a která neposkytuje lidem pouze hmotnou pomoc, nýbrž také přináší duševní posilu a uzdravení, jež jsou často mnohem potřebnější než hmotná podpora. Tvrzení, že spravedlivé struktury by učinily skutky lásky zbytečnými, skrývá ve skutečnosti materialistický obraz člověka: pověru, že člověk žije „pouze chlebem“ (Mt 4,4; srov. Dt 8,3) – přesvědčení, jež člověka ponižuje a zneuznává specificky lidské.

29. Tak můžeme nyní přesněji určit vztah mezi nasazením o spravedlivý řád státu a společnosti na jedné straně a organizovanou charitativní činností na druhé straně. Ukázalo se, že vybudování spravedlivějších struktur není přímým úkolem církve, nýbrž patří do sféry politiky – do oblasti rozumu, který je odpovědný sám sobě. Církev má přitom bezprostřední úkol, nakolik jí přísluší přispívat k očistě rozumu a k burcování mravních sil, bez nichž správné struktury nemohou být vybudovány ani být trvale účinné.

Bezprostřední úkol usilovat o spravedlivé uspořádání společnosti je naopak vlastní věřícím laikům. Jako občané státu jsou povoláni osobně se podílet na veřejném životě. Nemohou se proto zříkat „zapojení se do mnohostranných a rozmanitých iniciativ na hospodářské, sociální, zákonodárné, správní a kulturní úrovni, které slouží organickému a institucionálnímu rozvíjení společného dobra“. Úkolem věřících laiků je tedy utvářet správným způsobem společenský život, tím, že respektují jeho oprávněnou nezávislost a spolupracují s ostatními občany podle svých kompetencí a vlastní odpovědnosti. I když specifické výrazové formy církevní charitativní činnosti nesmí být nikdy nivelizovány se státními aktivitami, zůstává nesporné, že láska musí pronikat celým životem věřících laiků, a proto také musí vyhraňovat jejich politické působení ve smyslu „sociální lásky“. Charitativní organizace církve představují naproti tomu své *opus proprium*, jim zcela vlastní úkol, v němž nespolupracuje jen souběžně, nýbrž jedná jako přímo odpovědný subjekt, tím, že koná, co odpovídá její povaze. Církev nemůže být nikdy dispensována od toho, aby prokazovala skutky lásky jako činnosti organizované věřícími, a na druhé straně nikdy nenastane situace, v níž by nebylo zapotřebí lásky k bližnímu každého jednotlivého křesťana, protože člověk kromě spravedlnosti potřebuje a vždycky bude potřebovat lásku.